

„...nepārtraukti riņķo idejas”

Intervija ar Ingunu Baueri vēstulēs

25.februārī Ādažos un 26.februārī Rīgas Latviešu biedrības namā tika atvērta jauna grāmata — „Alberts Kauls triumfā un tragismā”. Viena no grāmatas autorēm ir Ērgļu arodvidusskolas būvniecības priekšmetu skolotāja rakstniece Inguna Bauere. Sarunājāties e-pastā.

Ko Tev nozīmē jau divpadsmitā grāmata?

Pašai mazliet dīvaini ap sirdi, ka grāmatu, kas iznākušas ar manu vārdu, jau ir tik daudz. Kādas ir izjūtas? Tāpat kā ikvienam, kas kaut ko pieredz otro, trešo un desmito reizi: atkārtojoties tās mainās no ļoti spēcīgām uz ne tik stiprām. Kad pirms sešiem gadiem turēju rokās savu pirmo grāmatu, iespaidi, protams, bija spilgtāki. Satraukums, prieks, gandarījums — tā visa bija daudz vairāk. Toties tagad ar katru no jauna izdotu grāmatu stiprinās pārliecība par saviem spēkiem un varēšanu, kas man ir ļoti svarīgi. Īpaši jutos pēc „Lizetes, dzejniekam lemtās” aiziešanas tautās: milzīga cilvēku atsaucība, tik daudz sirsnīgu atsauksmju! Kad tādi mirkli piedzīvoti, gribas rakstīt vēl. Pa galvu nepārtraukti riņķo idejas, un arvien biežāk sāku pārskaitīt savus gadus — vai paspēšu visu iecerēto izdarīt?

Kāpēc par Kaulu cilvēki vēl joprojām interesējas, diskutē, raksta?

Alberts Kauls bija pretrunīga personība, par kuru, kopš viņš pameta Ādažus un pārcēlās dzīvot uz Cēsu pusi, nemaz tik daudzi neinteresējās, vismaz publiski ne. Savā ziņā viņš bija tabu. „Sarkanais barons”, nodevējs, Gorbačova pakalpiņš — kā tikai Kaulu nesauca! „Kaulu suņiem!” — vai atceraties šos plakātus Doma laukumā? Ko viņš iznesis uz saviem pleciem, mēs spētu vien retais. Šī pieminētā uzticības zaudēšana tautas acīs, divu pieaugušu dēlu — ģimenes lielākā lepnuma un prieka — tragisks zaudējums dažu mēnešu laikā... Tā gadījās, ka es biju pēdējā, kas apmēram pirms gadiem trim, pirms viņa pāragrās aiziešanas viņšaulē, Kaula kungu intervēja, lai veidotu aprakstu grāmatai „Ādaži. Novads un ļaudis”.

Cik nozīmīga šī grāmata ir mums te, Ērgļos un visā Madonas reģionā?

Kaula personības radītais iespaids nav zudis vēl tagad. Grāmatu visvairāk iesaku izlasīt tiem, kuri par šo cilvēku izteikuši spriedumus, paši neapzinādamies, ka domā aplami. Un tiem, kuri jau paspējuši aizmirst pavisam ne senas vēstures mācības. Kaula kunga domas un darbi lielā mērā tika veltīti Ādažiem, taču šodien tie ir vienlīdz nozīmīgi gan cilvēkiem Rīgā, gan Cēsīs, gan Madonā — visā Latvijā. „Viņš bija Saimnieks ar lielo burtu,” tā tagad saka daudzi. Saimnieks, ne jau Vadonis, pēc kāda, novesti līdz bezdibeņa malai, mēs tagad bieži saucam. Grāmatas atvēršanas svētkos izskanēja doma: ja Kauls turētu rūpi par Latvijas laukiem, mēs nekad nebūtu nonākuši tur, kur esam. Ja... Diemžēl tas nav iespējams. Bet Saimniekus ar lielo burtu gan mums vajag meklēt un viņiem ticēt. Vai tāds Ušakovs ir Rīgas Saimnieks? Varbūt čaklais un runātīgais Šlesers? Mēģiniet atbildēt paši!

Atbildes saņēma Sanita Dāboliņa